

Internationale bestsellerauteur

BRAD THOR

A small, stylized coat of arms of the Netherlands is positioned over the letter 'O' in the name 'THOR'. It features a crown at the top, a lion on the left, and a bird on the right, with a central emblem.

Een Scott Harvath-thriller

NEAR DARK SCHEMERING

XANDER

THRILLER

PROLOOG

HAIPHONG, VIETNAM

De hobbelige straten glinsterden in de kille regen. Overjarige Russische draagvleugelboten sloegen tegen rottende pieren aan. De vervallen Franse gebouwen leden onder lekkage. Het leven in de op twee na grootste stad van Vietnam was ellendig, en het slechte weer maakte het alleen maar erger. Andre Weber popelde om te vertrekken.

Met een blik op zijn gastheer merkte hij op: 'Telmachines zijn sneller.'

Lieu Van Trang glimlachte. 'Maar die zijn veel minder aantrekkelijk.'

Weber schudde zijn hoofd. Trang stond bekend om zijn excentrieke gedrag. Deze coterie van jonge vrouwen, die geheel naakt waren zodat ze niets konden stelen terwijl ze zijn geld telden, paste precies in het plaatje. Het was ook volledige tijdverspilling.

Geldtelmachines hadden dit karwei zes keer zo snel geklaard en daarbij waren menselijke fouten uitgesloten geweest. Ook stalen zulke machines geen geld. Maar Trang was dol op spelletjes. Hij hield ervan om anderen het hoofd op hol te brengen. Hij wist dat zijn gasten hun ogen niet van de meisjes zouden kunnen afhouden.

Weber meende dat dat onprofessioneel was. Ze waren hier om zaken te doen. Er lag een enorme hoop geld op tafel en alleen daarop moest zijn team zich richten. Die meisjes leidden alleen maar af. Zelfs voor hem was het lastig om niet naar hen te kijken.

En als het moeilijk was voor hem, moest het voor zijn mannen vrijwel onmogelijk zijn geweest.

Dit was niet zijn manier van zakendoen. Weber gaf de voorkeur aan versleutelde communicatie en geld witwassen via brievenbusfirma's of cryptovaluta's. Trang daarentegen was van de oude stempel. Hij was zelfs zo ouderwets dat hij weigerde om elektronisch zaken te doen. Alles moest in contanten en alles moest via persoonlijk contact.

Een groter verschil in aanpak dan tussen hen tweeën bestond niet. Zelfs in hun uiterlijke verschijning waren ze elkaars tegenpolen. Weber, de westerling, was lang en atletisch. Met zijn kortgeknipte haar en zijn dure maatpak zag hij eruit als een jonge bankier of een hedgefondsmanager. Trang, die dertig jaar ouder was dan hij, was broodmager, had lang grijs haar, een sliertige baard en een doorzichtige, perkamentachtige huid waaronder een netwerk van blauwe adertjes lag.

Het enige wat ze gemeen hadden was geldzucht en een groot talent om problemen op te lossen. Hoewel Weber hier helemaal niet wilde zijn, had hij voor deze opdracht een enorme som geld gekregen, te weten het bedrag dat Trang's meisjes op dit moment aan het uittellen waren.

Als alles achter de rug was, zou dit de kostbaarste huurmoord zijn die ooit was bekokstoofd. Het geld was al op een geheime rekening gestort en zou uitgekeerd worden zodra de dood van het doelwit bevestigd was.

Maar net als Weber was Trang slechts een tussenpersoon, een headhunter, die voor elke opdracht de geschikte professionals kon vinden. Zijn honorarium, betaling vooraf, bedroeg een fractie van het bedrag dat de moordenaar na uitvoering van de opdracht zou ontvangen. Dat was zeker niet oneerlijk, want hij liep slechts een fractie van het risico.

Gezien de enorme beloning was het blijkbaar levensgevaarlijk en hondsmoeilijk om het doelwit te vermoorden. Trang zou extra

maatregelen moeten nemen om ervoor te zorgen dat hij buiten schot bleef.

Zodra de meisjes het geld hadden geteld en het totale bedrag hadden bevestigd, stuurde hij ze weg. Terwijl ze de kamer uit liepen, bleven de blikken van alle mannen op hen gericht. Diverse handlangers van Weber verschoven vanwege hun erectie ongemakkelijk op hun stoel.

‘Duizend dollar ieder,’ zei Trang, die volop genoot van het ongemak van de mannen. ‘Je hebt je geld nog nooit zo goed besteed. Ik stel zelfs gratis kamers beschikbaar.’

De Vietnamees had zojuist een honorarium van tien miljoen dollar geïncasseerd, maar was evengoed nog bereid om zijn meisjes voor nog wat extra centen aan te bieden. Hij was ook zeker niet bescheiden met zijn prijzen. Duizend dollar maar liefst? Hoe goed ze misschien ook waren, Weber betwijfelde of ze duizend dollar waard waren, zelfs allemaal tegelijk. Trang was echt een schaamteloze, louche pooier.

Het was tijd om de transactie af te ronden. Weber wilde geen minuut langer blijven dan nodig. Hij pakte de map en overhandigde die.

Trang nam de tijd om alles door te bladeren, waarbij hij de angstwekkend lange nagel van zijn rechterwijsvinger gebruikte om de bladzijden om te slaan.

Toen hij klaar was, sloeg hij de map dicht en vroeg: ‘Wat kun je me over de klant vertellen?’

‘Alleen dat het iemand is die je beter niet kunt besodemieteren.’

‘Blijkbaar is er toch iemand besodemieterd, wie dat dan ook mag zijn, anders zou je niet zo’n bedrag uitloven. Welke monsterlijke misdaad moet iemand op zijn geweten hebben dat er een prijs van honderd miljoen dollar op zijn hoofd wordt gezet?’

Weber had wel bepaalde vermoedens, maar omdat zijn opdracht in het diepste geheim was verstrekt en ook door een tussenpersoon was geregeld, kon hij dat niet met zekerheid zeggen.

Niet dat hij dat opening van zaken had gegeven als hij het had geweten. Hij ging prat op zijn discretie. Die was in zijn branche noodzakelijk en in zijn specialiteit zelfs absoluut essentieel. Het soort opdrachtgevers dat zaken met hem deed stelde het niet op prijs als je kletste. Dan kon je er verzekerd van zijn dat je zelf doelwit werd van zo'n contract.

Weber veranderde van onderwerp. 'Hoelang?' vroeg hij.

De Vietnamees trok een van zijn dunne wenkbrauwen op. 'Om het contract ten uitvoer te brengen? Je kunt evengoed vragen hoe lang een eind touw is. Elke professional is anders. Iedereen heeft zijn eigen werkwijze.'

'De klant wil dat het snel geregeld wordt.'

'Ik heb een lijst van bepaalde professionals in gedachten. Ik garandeer je dat ieder van hen de opdracht graag wil aannemen. Voor een dergelijk honorarium zal iedereen die ik de opdracht geef meteen aan de slag gaan.'

'Geef ze allemaal de opdracht,' zei Weber.

'Sorry?'

'Je hebt me wel verstaan. Geef ze allemaal die opdracht. Wie hem het eerst opspoort en vermoordt, wint. Zo wil de klant het.'

Trang glimlachte weer. 'Hij heeft echt de verkeerde lieden besodemierd, hè?'

Weber knikte en stond van tafel op, klaar om te vertrekken.

'Kun je me misschien nog meer vertellen?' vroeg Trang. 'Iets wat niet in het dossier staat?'

'Slechts één ding,' antwoordde Weber, terwijl de regen tegen de ramen kletterde. 'Onderschat Scot Harvath vooral niet. Anders zal dat de laatste fout van je leven zijn.'

1

KEY WEST VRIJDAG, TWEE WEKEN LATER

Achteraf gezien had Scot Harvath die man waarschijnlijk geen beuk moeten geven. Ja, hij had hem een knal tegen zijn achterste verkocht. En hij had zijn pols in een pijnlijke, maar ongevaarlijke polsgreep vastgeklemd, beter nog zelfs. Maar hem zo'n harde uppercut verkopen dat hij van zijn stokje ging? Dat was beslist niet een van zijn beste beslissingen geweest.

En daarin lag het probleem. De laatste tijd leek Harvath helemaal geen goede beslissingen meer te kunnen nemen.

Laat even buiten beschouwing dat die vent het verdiende. Een steenrijk Wall Streettype dat er een enorm genoeg in leek te scheppen om zijn vrouwelijke metgezel af te zeiken. Hoe meer hij gedronken had, hoe erger het werd. Voor iedereen die in de buurt zat was het een pijnlijke toestand. Maar goed, het was in elk geval niet iets wat Harvath aanging.

Er konden allerlei redenen zijn waarom mensen een relatie met elkaar aangingen. Als zij zo gek was om zich daar door een klootzak te laten uitkafferen, was dat haar probleem.

Dat was het tenminste geweest totdat ze haar sjaal afdeed. Op dat moment veranderde alles.

Het had wat vreemd geleken om op zo'n warme avond in de openluchtounge van het resort een sjaal te dragen. Toen zag Harvath haar blauwe plekken. Ze had geprobeerd die te verbergen, maar voor zijn onderzoekende blik waren de vlekken op beide

armen onmiskenaar. Meneertje Wall Street was blijkbaar niet alleen verbaal gewelddadig.

Voor Harvath, nee, voor iedereen met enig fatsoen in zijn lijf, waren mannen die vrouwen mishandelden simpelweg uitschot. Moest deze kerel een lesje geleerd worden? Absoluut. En moest Harvath hem dat lesje leren? Daar kon je over twisten. Uiteindelijk zou de man niet aan zijn noodlot ontkomen. Dit was een van die dingen waarvoor je op de vlucht kon slaan, maar waarvoor je je niet kon verbergen.

Toch had Harvath met de vrouw te doen. Misschien kwam het door alle cocktails die hij gedronken had. Misschien kwam het door het persoonlijke trauma waaraan hij tevergeefs had geprobeerd te ontsnappen. Hoe dan ook, de emotionele en fysieke pijn die ze uitstraalde kon niemand ontgaan.

Dus zodra Wall Street weer agressief werd, dacht Harvath geen moment na. Hij reageerde alleen maar. Hij stond op en liep naar hun tafel. Haar probleem was nu zijn probleem geworden.

‘Zo is het genoeg,’ zei hij.

‘Zeg dat nog eens,’ antwoordde de man met een woedende blik, terwijl hij opstond om de confrontatie met Harvath aan te gaan.

‘Je hebt me wel verstaan. Laat die dame met rust.’

‘Bemoei je met je eigen zaken,’ snauwde Wall Street hem toe en hij gaf Harvath een duw.

Op dat moment had Harvath hem gevloerd.

Dat was natuurlijk een dramatische escalatie van het incident, en alle andere gasten hielden meteen hun adem in. De klap had hem fataal kunnen worden. Of hij had in zijn val met zijn hoofd tegen een tafel kunnen slaan. Er had echt van alles fout kunnen gaan. Gelukkig was dat niet gebeurd.

En hoewel Harvath Wall Street had kunnen aanklagen omdat die hem als eerste had aangeraakt, was het zover niet gekomen. Hij voelde er niets voor om de politie erbij te halen of aangifte te doen. Maar dat betekende nog niet dat de zaak hiermee afgedaan was.

Het personeel van Little Palm Island Resort mocht Harvath graag. Hij was een vaste gast die bekendstond om zijn vrolijke glimlach en aanstekelijke gevoel voor humor. Maar ditmaal was er iets niet in orde. Er was iets met hem gebeurd, iets verontrustends.

Hij leek in zichzelf gekeerd en zwijgzaam. Overal waar hij kwam, hing er een duistere wolk om hem heen. Hij stond vroeg op voor zijn fitnessstraining, maar verder zat hij alleen maar te drinken, en flink ook.

Als het resort leeg was geweest, had het management zijn zelf-destructieve gedrag nog kunnen negeren. Maar het resort was niet leeg. Het was helemaal vol en niemand van de welgestelde gasten wilde tijdens een luxe vakantie meemaken hoe een man zich in de bar zat dood te drinken.

Het kon Harvath niet schelen. Hij wist dat zijn alcoholconsumptie gevaarlijk was, maar na alles wat hij had meegemaakt, wilde hij alleen maar bevrijd worden, bevrijd van het schuldgevoel, de schaamte en de pijn na dat hele drama.

Het echte probleem was dat er in de hele wereld niet genoeg drank was om de gebeurtenissen uit te wissen. Zijn vrouw Lara was dood. Zijn mentor Reed Carlton, een man die voor hem een soort tweede vader was geworden, was dood. En een van zijn beste collega's, Lydia Ryan, die het op zich had genomen om zijn organisatie te leiden toen hij dat niet wilde, was dood. Ze waren allemaal omgekomen bij een poging hem te bevrijden en hij had helemaal niets kunnen doen om het bloedbad te voorkomen.

Gezien zijn uitgebreide training en ervaring in terrorismebeveiliging en contraspionage had hij hen moeten kunnen beschermen. Op zijn minst had hij de aanval moeten zien aankomen. Maar hij had niets gezien en had hulpeloos moeten toekijken hoe ze werden vermoord. Het was afgrijselijk geweest, met geen pen te beschrijven. Daarbij vergeleken waren de fysieke martelingen die hij daarna had ondergaan verbleekt.

Nadat hij door een buitenlandse inlichtingendienst was mee-

gevoerd om in dat land ondervraagd en geëxecuteerd te worden, was hij er door pure wilskracht in geslaagd om zijn eigen ontsnapping te organiseren. Vervolgens had hij namens Lara, Reed en Lydia eigenhandig bloedig wraak genomen.

Dat werd een rampzalige, zinloze actie. Na afloop had hij zich niet beter gevoeld dan aan het begin. Hij had er geen enkel genot of bevrediging in gevonden. Eigenlijk was hij alleen maar verder uitgehold, alsof hij door een bijtend zuur werd weggevreten, zodat het toch al zieltogende vlammetje van het laatste restje menselijkheid in hem nog zwakker was gaan branden.

Je dierbaren verliezen, en dat alleen omdat hij zijn werk had gedaan, was het allerergste waarmee iemand in zijn branche geconfronteerd kon worden. Dit was erger dan marteling of de dood. Als hij door een dergelijk lot te ondergaan Lara, Reed en Lydia het leven had kunnen redden, had hij daar geen moment over getwijfeld.

Maar nu werd er van hém verwacht dat hij met zijn leven verder ging. Hij moest ‘moedig voorwaarts’ gaan en de pijn van hun gewelddadige dood met zich meedragen, evenals het besef dat hun dood zijn schuld was.

Zodra hij wraak had genomen, was hij daarom naar Little Palm Island gereisd, een plek waar hij in het verleden troost had gevonden. Maar ditmaal lag verjonging buiten zijn bereik. Hij was gewoon volkomen kapot, te ver heen.

Alleen als hij zoveel had gedronken dat hij te lam was om nog maar iets te voelen, vond hij troost. En daarna bleef hij doorzui-pen totdat hij een black-out kreeg. En als hij de volgende dag opstond, begon alles opnieuw.

Alleen omdat hij de gewoonte had bij zonsopgang steevast een eind over het zand te rennen en een eind in zee te zwemmen tot

hij moe was, begon hij niet direct bij het aanbreken van de dag met drinken. Hoe dan ook, al ver voor het middaguur greep hij naar de fles. Voor iemand met zo'n respectabele carrière, die zich in dienst van anderen had opgeofferd, was dit geen manier van leven.

Maar Harvath gaf niks om het leven. Niet echt. Niet meer. Terwijl zijn hart van alcohol verzadigd bloed door zijn lichaam bleef pompen, verdween zijn vermogen om zich om een ander te bekommeren, laat staan om zich druk te maken over zijn eigen lot. Hij had het opgegeven.

Het verbaasde hem dan ook niet dat hij te horen kreeg dat hij het uiteindelijk had verbruid in Little Palm Island.

Gezien zijn forse barrekening had de manager hem een voorstel gedaan. Als hij zijn verblijf afbrak en meteen vertrok, hoefde hij een deel van de rekening niet te betalen. Harvath stemde ermee in om zijn schade te beperken en te vertrekken.

Hij pakte zijn spullen, voer in de glanzende motorsloep terug naar Little Torch Key, stapte in de huurauto die hij daar had achtergelaten en reed naar het eind van de weg in Key West.

Daar nam hij in een minder toeristisch deel van de stad dat bekendstaat als Bahama Village de eerste kamer die hij zag en betaalde voor een verblijf van twee weken, in contanten.

Het tapijt leek minstens twintig jaar oud uit, en de verf zat vast al veel langer op de muren. Het hele hotel rook naar schimmel, gecamoufleerd door Febrezeluchtverfrisser. Dit was een heel andere wereld dan die van de dicht geweven lakens en hibiscusgeuren in Little Palm Island. Net als Icarus met zijn gesmolten vleugels was het voormalige 'goudhaantje' van de Amerikaanse inlichtingendienst ter aarde gestort. Hij zette een raam op een kier en opende zijn koffer.

In zijn diensttijd als Navy SEAL was het er bij hem ingeramd dat je in zo'n elite-eenheid je uitrusting perfect moest onderhouden en op moest bergen. Nadat hij diverse spullen in de garderobekast

had gehangen en de rest in een versleten ladekast had gelegd, liep hij met het verkreukelde ziplockzakje waarin hij zijn scheerspullen bewaarde naar de badkamer.

Daar legde hij de inhoud netjes naast elkaar op de plank boven de wastafel en bekeek zichzelf in de spiegel. Hij zag er verschrikkelijk uit.

Gespierd was hij nog wel, bij een lengte van een meter achtenzeventig, maar hij was afgevallen. Zijn lichtbruine haar mocht dan wel door de zon gebleekt zijn en zijn huid intens zongebruind, maar de wangen van zijn knappe gezicht waren ingevallen en zijn ooit zo alerte, staalblauwe ogen stonden nu vermoeid en waren bloeddoorlopen.

Als een van zijn vrienden hem kon zien, zouden ze zijn transformatie ronduit schokkend vinden. Als de aftakeling eenmaal in alle hevigheid toesloeg, ging het snel bergafwaarts met je.

Hij liep de slaapkamer weer in, terug naar de koffer. Er lag nog maar één voorwerp in, een foto in een zilveren lijstje. Het was zijn favoriete foto van Lara. Ze stond in een zomerjurk met een glas wijn op zijn veranda met uitzicht op de Potomac-rivier, terwijl haar lange donkere haar over haar schouders viel.

Lara's ouders waren Braziliaans en ze was tweetalig opgevoed, zowel in het Engels als Portugees. Nadat haar eerste man was verdronken, zei ze geplaagd te worden door een gevoel dat *saudade* werd genoemd..

Toen hij haar vroeg om dat woord te vertalen, had ze gezegd dat er niet echt een equivalent was. In wezen was het een verlangen naar een onbereikbaar persoon of iets waarvan je weet dat je het nooit meer zult meemaken. Ze was doodsbang dat ze door Harvath, de eerste man van wie ze sinds de dood van haar man werkelijk hield, opnieuw in de greep van die gevoelens zou raken.

Door haar werk bij de politie was het haar inmiddels duidelijk geworden dat de meeste mensen schapen waren, zachtaardige individuen, en eigenlijk niet in staat waren zichzelf te beschermen.

Om hen tegen de wolven in de wereld te verdedigen hadden ze herdershonden nodig. Als rechercheur bij de afdeling moordzaken wist ze ook dat herdershonden alleen die taak nooit aankonden. De wereld had ook wolvenjagers nodig, dappere lieden die bereid waren de duisternis in te trekken om de wolven te doden voordat ze konden aanvallen. En zo iemand was Harvath. Een wolvenjager. En dat maakte haar bang.

Hoewel hij beweerde dolgraag een gezin te willen, bleef hij de gevaarlijkste opdrachten die op zijn pad kwamen aannemen. Hij vertrok vaak plotseling en bleef dagenlang en soms een paar weken of zelfs maanden weg.

Hij werkte voor een particuliere inlichtingendienst, vernoemd naar zijn mentor: de Carlton Group. Die had de opdracht gekregen om de CIA wat meer lucht te geven, zodat die zich tot een minder logge, efficiëntere organisatie kon transformeren, volgens het model van haar voorganger, de OSS.

Het voelde voor veel ingewijden in Washington D.C. contra-intuïtief om de zich snel opvolgende hedendaagse bedreigingen voor Amerika tegemoet te treden door naar het verleden te kijken. Maar de leidinggevenden die de reorganisatie aanstuurden, wisten waar de antwoorden te vinden waren. De CIA was stervende, de organisatie dreigde in haar eigen bureaucratie te stikken. De enige oplossing was om werkelijk alle onnodige zaken overboord te gooien, zoals bij een heteluchtballon die uit de lucht dreigt te vallen.

Door alles tot de essentie terug te brengen, konden de medewerkers zich niet alleen op de noodzakelijke hervormingen richten, maar ook op de beste manieren om die door te voeren. Veel te lang hadden vermetelege mannen en vrouwen bij de CIA hun werk niet kunnen doen, tegengewerkt door het risicomijdende middenmanagement, dat zich eerder om de volgende promotie bekommerde dan om het aansturen van de gevaarlijkste operaties van het hele land.

Maar zoals bij elke groot overheidsorgaan dat steeds grotere budgetten opslokte en steeds verder verstrikt raakte in steeds meer lagen zelfopgelegde bureaucratische regeltjes, was het geen sinecure ook maar iets bij de CIA te veranderen. Er was veel werk en veel geduld voor nodig, en ook veel tijd, en ondertussen zouden de bedreigingen voor Amerika alleen maar dodelijker worden. En toen kwam de Carlton Group in beeld.

Omdat hij het idee had ingebracht en de CIA-afdeling Terreurbestrijding had opgericht, had Reed Carlton de tekenen aan de wand al veel eerder dan de meeste anderen onderkend. Toen hij het uiteindelijk zat was dat niemand op de zesde verdieping naar zijn voorspellingen luisterde, nam hij ontslag en begon zijn eigen onderneming, waarvoor hij hooggespecialiseerde medewerkers uit de inlichtingenbranche en militaire elite-eenheden wierf. Carlton wist talent feilloos te herkennen. En zoals bij alles in zijn carrière bouwde hij ook hierbij een grote voorsprong op.

Tijdens de CIA-reorganisatieperikelen werd een deel van de meest riskante en gevoelige operaties in alle stilte aan de Carlton Group uitbesteed. Maar net toen de zaken goed begonnen te lopen en er steeds meer opdrachten binnenkwamen, kwam er vreselijk nieuws binnen. Reed Carlton, het hart, de ziel en het brein van de hele organisatie, was met alzheimer gediagnosticeerd.

Toen hij eenmaal over de eerste schok heen was, had hij slechts één verzoek: Scot Harvath, zijn uitverkoren opvolger, aan wie hij al zijn wijsheid, ervaring en kennis had doorgegeven, moest zijn operaties te velde opgeven en de leiding van het bedrijf overnemen.

Tot verbijstering van iedereen had Harvath geweigerd. Hoezeer Carlton zijn protegé ook met dreigementen of vleierij probeerde om te praten, het antwoord bleef hetzelfde. Althans totdat de Ouwe, zoals hij bij zijn intimi bekendstond, Lara in het spel had gebracht.

Hij wist hoeveel Harvath om haar en haar vierjarige zoontje

Marco gaf. Hij wist dat het slechts een kwestie van tijd was voordat ze samen een gezin zouden vormen. En hij wist ook dat hoe vaak Harvath ook beweerde dat dit echt zijn grootste wens in het leven was, dat niet de waarheid was. Tenminste niet de volledige waarheid.

Harvath had een verslaving. Hij was verslaafd aan de levensstijl, het voortdurende geflirt met de dood en de heroïneachtige roes die door de adrenalinevloed veroorzaakt werd. En zoals elke drugsverslaving moest ook deze voortdurend gevoed worden en was er steeds meer voor nodig om dezelfde roes te bereiken. En uiteindelijk zou het ook voor hem op dezelfde manier aflopen. Vroeg of laat zou het hem zijn leven kosten.

Maar Harvath was geen gewone junkie. Hij was buitengewoon intelligent, wat betekende dat hij er een meester in was om argumenten tegen zijn opstappen te verzinnen. Niemand was even ervaren en deskundig als hij. Niemand beschikte over zo'n uitgebreid netwerk. Niemand was zo goed in het ontwikkelen van zijn talenten. Niemand was bereid zoveel risico's te nemen. Niemand kon zich in het terrein zo snel aanpassen. Enzovoort, enzovoort.

Dat was allemaal waar, maar het betekende nog niet dat anderen niet konden worden gekneed om daarin bedreven te raken, en dat was precies wat de Ouwe hem had willen opdragen. Harvath was veel langer actief geweest dan verantwoord was. Telkens als hij op missie ging, nam hij veel te grote risico's. Het was in één woord egoïstisch. Dat hij van een cocktail van stimulerende drugs afhankelijk was om optimaal te blijven functioneren, had overduidelijk een teken aan de wand moeten zijn dat zijn dagen geteld waren.

Harvath was pijnlijk over de vermaning van de Ouwe dat hij aan Lara en Marco had moeten denken. Dat was emotionele chantage en een oncollegiale stoot onder de gordel. Maar het maakte hem vooral kwaad omdat hij wist dat Carlton gelijk had. Hij moest een moeilijke beslissing nemen. Maar zoals elke jun-

kie wilde hij eerst proberen de dreiging door onderhandelen af te wenden.

Anders dan de Ouwe dacht, meende Harvath oprecht dat hij nog zeker een paar jaar deuren kon intrappen en schurken een kogel door het hoofd kon jagen. Het was een geschenk uit de hemel geweest dat hij de sportgeneeskundegroep had gevonden, die atleten en eliteagenten van hun verslaving afhielp. Als hij daar geen hulp had gekregen, was hij misschien wel akkoord gegaan met Carltons visie dat het tijd was om uit de arena te vertrekken en zich op werving en begeleiding te richten, al was het met tegezin.

De artsen en fysiotherapeuten die hem onder handen namen, hadden zijn conditie opgekrikt tot een niveau dat hij eerst voor onmogelijk had gehouden. Via hun programma was hij sterker en sneller geworden, met een betere reactietijd dan toen hij nog een dertiger was. Ze hadden echt een ongelooflijke vooruitgang bewerkstelligd. Daarom had hij met het vereiste respect voor zijn mentor een compromis voorgesteld.

In plaats van helemaal te stoppen met het operationele werk, had hij de ene helft van zijn tijd in het veld doorgebracht en de andere helft bij de Carlton Group om nieuw talent op te leiden.

Dat was niet de uitkomst die de Ouwe beoogd had. Hij zocht iemand die het schip op fulltimebasis kon besturen. Tegelijk kende hij Harvath, en misschien wel beter dan wie ook. Hij wist dat die er meteen vandoor zou gaan als hij hem een ultimatum zou stellen, en voor iedereen zou gaan werken die zijn honorarium wilde betalen, en gezien zijn ervaring zouden er genoeg aanbiedingen volgen. Mogelijk had hij hem op de zwarte lijst van de CIA kunnen laten zetten, maar dan hadden de Britten of de Israëliërs hem in no time binnengehaald.

Of Harvath voor een buitenlandse inlichtingendienst had willen werken, bleef in het ongewisse. Uiteindelijk wilde de Ouwe hem toch bij zich houden, als een zoon. Hij wilde weten of de

operaties die Harvath ondernam optimaal voorbereid en uitgevoerd werden. Als hij hem voor de organisatie behield, kon hij dat garanderen, maar als hij hem toestond zich op de vrije markt aan te bieden, was daar uiteraard geen sprake van.

Daarmee zat Carlton nog steeds met het probleem wie de organisatie daadwerkelijk zou leiden. Na overleg met de president en de directeur van de CIA kreeg hij toestemming om Lydia Ryan, adjunct-directeur van de CIA, te polsen. Ze was een buitengewoon capabele inlichtingenagent geweest en kende het speelveld van haver tot gort. Lydia was een uitstekende aanwinst.

De Ouwe was een wandelende encyclopedie als het om de spionagebranche ging, ook al leed hij aan alzheimer. Hij wist waar alle strikt geheime 'lichamen' begraven waren. Lydia en Harvath hadden om de beurt bij hem gezeten om elk snippertje waardevolle informatie dat hij in zijn geheugen had opgeslagen aan hem te ontfutselen, voordat alles hem was ontglipt.

Toen zijn brein begon te haperen en hij tegen zijn huishoudster en vrienden die hem opbelden of langskwamen om poolshoogte te nemen uit de school begon te klappen over zijn geheime operaties, besloot Harvath dat het tijd was om hem te isoleren.

Carlton koesterde dierbare herinneringen aan de zomers die hij in het zomerhuis van zijn grootouders aan Lake Winnepesaukee in New Hampshire had doorgebracht. Het was laagseizoen en Harvath vond zonder moeite een huis te huur. Omdat de oudste herinneringen meestal de laatste waren die verdwenen, meende hij dat Carlton zich daar zeker thuis zou voelen.

Met goedkeuring van de president werd in het diepste geheim een team mariniers aan de Ouwe toegewezen. Een van hen was altijd in wisseldienst in het huis aanwezig. Harvath vloog zo vaak mogelijk naar hem toe.

Hij was net teruggekeerd van een bijzonder intensieve opdracht in het buitenland en had daar uiteindelijk een besluit genomen over wat hij wilde. Hoewel hij niet kon beloven dat hij binnen

afzienbare tijd met het veldwerk zou stoppen, wist hij dat hij van Lara en haar zoon hield en dat dat de rest van zijn leven zo zou blijven.

Na een romantisch etentje was hij met haar naar de steiger gelopen en had haar een aanzoek gedaan. Ze had vol teder enthousiasme ja gezegd.

In de wetenschap dat de Ouwe langzaam weggleed, had Harvath haar gevraagd er samen met hem even tussenuit te knijpen. Hij wilde in het buitenhuis trouwen, aan zijn bed. Ryan zou hun getuige zijn.

Lara wist hoeveel Reed Carlton voor haar verloofde betekende. Ook zij was van hem gaan houden en beschouwde hem als een vaderfiguur. Ze deden er goed aan om zo'n bijzondere man bij zo'n bijzonder moment aanwezig te laten zijn. En daarom was ze ermee akkoord gegaan.

Teneinde het stil te houden, totdat ze een grote kerkelijke bruiloft konden organiseren met Lara's familie, zijn moeder en al hun vrienden, vroegen ze een plaatselijke rechter om de plechtigheid te leiden.

Alles was perfect verlopen. De Ouwe was zelfs minder afwezig en energieker geweest dan ze hem in lange tijd hadden gezien.

Wat Harvath betrof had het niet beter kunnen verlopen. De wandelingen rond het meer met Lara, het vrolijke gelach, de vrijpartijen; die paar dagen, van de geheime trouwplechtigheid tot de aanval, waren de gelukkigste van zijn leven geweest. Maar opeens was alles op gruwelijke wijze fout gelopen.

Na de moorden, de martelingen, zijn ontsnapping en loodzware tocht naar de vrijheid door een ijzig landschap in een ver buitenland was hij van een groot deel van zichzelf beroofd.

Na de begrafenissen hadden zijn collega's afstand genomen en hun medeleven getoond door hem ruimte te geven om te rouwen.

Toch kon hij het gevoel niet van zich afzetten dat iemand hem bespied had. Hij meende dat het een bekende van zijn werk moest

zijn geweest. Ze waren meer dan alleen maar collega's, ze waren familie. En spionnen houden tenslotte nooit op met spioneren, zeker niet als ze elkaar kunnen bespioneren.

Ze wisten allemaal waar hij geweest was. Een collega had hem zelfs het plezier gedaan een koffer vol kleding naar Little Palm Island te versturen voordat hij daar was aangekomen.

Maar nu hij naar Key West was ontsnapt, konden ze hem vast moeilijker traceren. Moeilijker, maar onmogelijk was het natuurlijk niet.

Hij had nog steeds zijn telefoon, die altijd in de kamer bleef en die hij alleen aanzette om foto's, oude appjes en spraakberichten van Lara te bekijken en beluisteren. Om te voorkomen dat hij werd betrappt terwijl de telefoon aanstond, had hij die op 'niet storen' gezet, zodat de beltoon niet klonk en telefoontjes meteen naar de voicemail werden doorgeschakeld.

Nadat hij zijn spullen had uitgepakt, had hij de volgende dagen diverse kroegen bezocht, totdat hij er uiteindelijk een als vast adres had uitgekozen. Niet dat zijn standaard zo hoog lag, zeker niet. Het enige wat ertoe deed was dat de airconditioning koelte bracht, de bar rustig was en er een bepaald publiek kwam van doorgewinterde drinkers die vooral met rust gelaten wilden worden.

De bar die hij eindelijk uitkoos was een echte drankhol: schemerig, met zwartgeverfde ruiten, riekend naar urine, verschaald bier en verspilde levens.

Niemand lette op hem. Sterker nog, niemand had hem zelfs maar een tweede blik waardig gegund. Het was de perfecte obscure kroeg om zijn langzame zelfmoord voort te zetten.

En hoewel hij zich had kunnen blijven volgieten met drank van de beste kwaliteit, zoals hij in Little Palm Island had gedaan, koos hij nu voor het smerigste bocht dat ze hadden. Hij wilde dat het zich een weg door zijn binnenste zou branden. Hij wilde zichzelf martelen. En als hij om zich heen keek, werd het hem meteen duidelijk dat hij niet het monopolie op zelfhaat bezat.

Er was niet al te veel creativiteit voor nodig om zich de achtergrond voor te stellen van de drinkebroers in wier ‘gezelschap’ hij verkeerde. Ze waren stuk voor stuk niet zomaar op het zuidelijkste puntje van de Verenigde Staten beland. Waarschijnlijk zat er een flink aantal stukgelopen huwelijken, mislukte ondernemingen en arrestatiebevelen in de gelagkamer. Alles was mogelijk. Key West stond niet voor niets bekend als een ‘zonnige plek voor duistere types’.

De barkeepster was een aantrekkelijke vrouw van in de veertig. Twintig of zelfs tien jaar geleden zouden de populairste bars op het eiland er een moord voor hebben gedaan om haar in dienst te kunnen nemen. Ze was niet alleen sexy, maar ook een expert in drankjes serveren. Belangrijker nog was dat ze wist wanneer ze al dan niet een praatje moest beginnen.

Bij Harvath zag ze meteen dat hij geen trek had in een gesprek. Hij was beleefd en gul met fooien, maar bleef op zichzelf.

Hij kwam elke dag binnen met een krant die hij nauwelijks las, ging op dezelfde versleten bank zitten waar hij telkens weer hetzelfde drankje bestelde en naar de voordeur bleef staren. Het leek wel alsof hij op iemand wachtte. Maar wie het ook was, hij of zij kwam nooit.

Ze had medelijden met hem. Hij was knap, ongeveer van haar leeftijd, en was duidelijk een man die opgelapt moest worden. Ze had zich altijd al aangetrokken gevoeld door kerels die het verkloot hadden. Een vriendin had dat ooit het ‘pechvogelsyndroom’ genoemd.

Hij was niet zoals de andere klanten. Hij leek niet de eerste de beste. Iemand die op enig moment in zijn leven perspectief had gehad, een zeker talent. Ze had een hoop vragen. Waar kwam hij vandaan? Wat deed hij hier? Hoelang zou hij blijven? En ze vroeg zich vooral af hoe hij in bed was.

Maar de man bleef immuun voor haar avances. Degene die hem had verwond, had geen half werk afgeleverd.

Toch vond ze het leuk als hij er was. Zijn aanwezigheid had iets geruststellends. Het sterke, stille type. Hij leek haar een man die prima voor zichzelf kon opkomen.

Misschien was hij een ex-politieman of ex-militair. Het deed er niet toe. Het enige wat ze wist was dat ze zich veilig voelde als hij in de bar op zijn plekje zat.

Niet dat er in Key West zoveel rottigheid was. Maar net als in elke andere badplaats waar veel werd gedronken en alles toegestaan leek, liep de boel weleens uit de hand.

Op dat moment ging de deur open. En op dat moment had niemand daarbinnen ook maar enige idee hoe verschrikkelijk het uit de hand zou lopen.